

Посрещане на партизаните в Стара Загора

Циганските музиканти устройват веселия и повдигат всеобщото настроение по време на празници и на двете най-големи религиозни общности в българските земи – християни и мюсюлмани.

По време на масов съенет през далечната 1740 г. “сред увеселителите имаше акробати, които се обръщаха и играеха на въже. ...печелеха оваците на цяло едно сбиреще, което не преставаше да ги наблюдава с удивление от 7 ч. сутринта чак до залез слънце в най-голямата горещина... Същевременно музиката не спираше никога. Пет или шест стари цигани и малки момчета с барабани, а други със свирки, които бяха насядали, съставяха цялата музика.... малките момчета, също и един от играчите събираха в шапките си това, което зрителите благоволяваха да им дадат”.

Циганите музиканти се канят да свирят на традиционните дружествени излети на еснафите. Във възрожденски Самоков те участват в годишните сбирки на еснафите, наречени “лонджи”. Тези събирания са само мъжки. Правят се обикновено преди Сирни заговезни, с ядене и пиене, с много песни и инструментална музика. Подобен тип празненства в Пазарджик се наричат “тестири”. Продължават няколко дни и включват манифестации из града, наречени “алай”, начело с тъпани, зурни и знамена. Пари за музикантите „кеманежи за зяфето 32 гроша” са вписани в разходите за излета на Софийския бакалски еснаф за 1838 г.

По време на Рамазана през септември 1875 г. в Стара Загора “Само турските цигани и циганки сновели по улиците шумно, като заминавали край портите на бейските конаци и дирели сгоден случай да